

Arrest

nr. 126 952 van 11 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 22 januari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2013 dient verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in de neergaande lijn van een Belgische onderdaan. Verzoeker werd bij het indienen van de aanvraag verzocht binnen de drie maanden de opgesomde bewijsstukken voor te leggen. Op 29 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt '.

Ais bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest 'historiek werkloze' van ABW-Antwerpen dd.29.10.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode januari - oktober 2013 een werkloosheidsuitkering ontving

- verklaringen van derde ivm de zoektocht naar werk van de referentiepersoon. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, worden deze documenten niet aanvaard als bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar werk.

Aangezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje en 40ter, le lid, 3e streepje, 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de materiële motiveringsplicht en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het rechtszekerheidsbeginsel; van de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2,3 en 4 van de wet van 19-07-1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker is van oordeel te vallen onder artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje Vw: "Familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen". Dat de referentiepersoon van verzoeker in casu dient te voldoen aan de voorwaarde van bezit van voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, wordt niet betwist. Doch is verzoeker van mening te vallen onder artikel 40ter, le lid, 3e streepje, 3° Vw. Dit artikel stelt namelijk: "bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...) 3° worden de wachtuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt. " Voorts stelt het Grondwettelijk Hof in een arrest van 26 september 2013 (nr. 121/2013) dat een werkloosheidsuitkering niet meetelt bij de berekening van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten, tenzij de ouder bewijst dat hij actief werk zoekt. De Belgische ouder moet niet bewijzen dat hij actief op zoek is naar werk als hij vrijgesteld is van de verplichting om beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt overeenkomstig artikel 89 en 98bis koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering. Artikel 89 KB 25- 11-1991 houdende werkloosheidsreglementering stelt: "De volledig werkloze die de leeftijd van 50 jaar heeft bereikt kan op zijn vraag vrijgesteld worden van de toepassing van de artikelen 48, § 1, eerste lid, 2° (en 72) indien hij ten minste 312 uitkeringen als volledig werkloze heeft genoten in de loop van de twee jaar voor deze aanvraag." De referentiepersoon van verzoeker, mevrouw K voldoet aan deze voorwaarden: zij is 59 jaar en ontving in de voorbije 2 jaar 313 uitkeringen. (stuk 3).

1) Bewijzen van actief zoeken naar werk

De bestreden beslissing schend de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 VW en de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Deze bepaling heeft tot doel de bestuurden in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende beslissing genomen is. De bestuurde dient in de mogelijkheid gesteld worden te beoordelen of er aanleiding toe bestaat een beroep in te stellen. In de beslissing dienen bijgevolg de juridische overwegingen opgenomen worden die aan de grondslag liggen. (RvS, 6 september 2002, nr. 110.071; RvS, 21 juni 2004, nr. 132.710) De bestreden beslissing stelt slechts dat aan de voorwaarde van artikel 40ter Vw niet is voldaan doordat er geen bewijs voorligt van het actief zoeken naar werk. De bestreden beslissing maakt echter geen melding van de rechtsgrond waarop de dienst Vreemdelingenzaken zich baseert teneinde te beslissen dat een verklaring op eer van potentiële werkgevers niet voldoende is als bewijs van een actieve zoektocht naar werk. Evenmin maakt zij melding aan welke vormvoorwaarde zulke bewijzen dan wel dienen te voldoen. Verzoeker is bijgevolg niet in de mogelijkheid na te gaan waarom de door hun voorgelegde bewijzen niet afdoende zijn om de actieve zoektocht van de referentiepersoon aan te tonen. De afwezigheid van juridische grondslag hiervan schendt de formele motiveringsplicht. Dat de verwerende partij bovendien de materiële motiveringsplicht het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel schendt door de niet inoverwegingname van de feitelijkheden in het dossier. Dat uw Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel dient na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten de voorliggende gegevens en stukken op een correcte wijze te beoordelen en is ten gevolge van de voorgenoemde schendingen tot een onredelijk besluit gekomen. Verwerende partij meent immers dat de door verzoeker neergelegde stukken niet getoetst kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid. Vervolgens houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient gestoeld te zijn op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tevens in dat de overheid zich vergewist van de situatie waarin verzoeker zich bevindt en zich hieromtrent afdoende informeert. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan een bestuur dus de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006; R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007). In casu stelt de verwerende partij dat verzoeker niet beschikt over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen omdat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering trekt en geen blijk geeft van een actieve zoektocht naar werk. Dat verzoeker talloze brieven toevoegt die mevrouw K verkreeg na spontane sollicitaties, legt de dienst vreemdelingenzaken vakkundig naast zich neer. Verwerende partij laat bovendien na te verduidelijken waarom de voorgelegde stukken niet aanvaard kunnen worden. Doch gelet op de noodzaak van een voldoende onderbouwd dossier wanneer de administratie een beslissing neemt in bestuurlijke zaken, diende de dienst Vreemdelingenzaken zich logischerwijs voldoende te informeren. Verzoeker kan momenteel aan de hand van de bestreden beslissing enkel maar afleiden dat zijn gegevens incorrect werden beoordeeld en dat de overheid op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De motivatie zoals opgenomen in de bestreden beslissing is dan geenszins afdoende. Dat de motivering voorts draagkrachtig dient te zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., nr. 43.852 van 12.08.1993 en R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993). De bestreden beslissing stelt dat "gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, worden deze documenten niet aanvaard als bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar werk". Daar er geen enkele rechtsgrond is die vormvoorwaarden vastlegt waaraan verzoeker dient te voldoen bij het aantonen van het 'actief werk zoeken'. De verwerende partij van haar kant gaf ook op geen enkel ogenblik in de procedure aan welke vormvereisten aan het bewijs van 'actief werk zoeken' gekoppeld waren, noch werd hij erop gewezen dat de bewijzen die hij voorlegde mogelijks onvoldoende konden zijn. Door de pertinente weigering op basis van de geleverde bewijzen van actief werk zoeken (de overige documenten werden niet onderzocht) worden vormvoorwaarden en vereisten betreffende de aanvraag gezinshereniging toegevoegd, daar waar het niet binnen de bevoegdheden van de betrokken instantie ligt om voorwaarden aan de wet toe te voegen. Het betrokken wetsartikel stelt immers slechts dat: de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen "voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt." Verzoeker leidt uit het betrokken wetsartikel af dat hij alle documenten kan voorleggen die nuttig zijn om de actieve zoektocht naar werk te staven, dus ook verklaringen van werkgevers die niet in de mogelijkheid zijn mevrouw K een positie in hun zaak te geven. Verzoeker had dus redelijkerwijs niet kunnen of moeten weten dat de voorgelegde stukken niet

aanvaard zouden worden. Hierdoor wordt het zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel mee geschonden. Ondergeschikt diende de verwerende partij de geleverde verklaringen op eer minstens te behandelen als begin van bewijs. Er dient immers nogmaals benadrukt te worden dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik blijk heeft gegeven van de noodzaak van bijkomende stukken en bewijzen. Het is in casu aan de verwerende partij om op meer diepgaande wijze, uit te leggen waarom volgens haar de bewijsstukken niet voldeden. (RvV, 28-04-2008, nr. 10.584, T. Vreemd., 2008,289) Tenslotte dient gesteld te worden dat de dienst Vreemdelingenzaken zich niet in de positie bevindt om te oordelen aan welke vormvoorwaarden het bewijs van een actieve zoektocht naar werk moet voldoen. De verwerende partij mag zich slechts steunen op wettelijk vastgelegde bepalingen. Dit te meer om tegemoet te komen aan het rechtszekerheidsbeginsel. De wet, noch het uitvoeringsbesluit specificeren immers aan welke vormvoorwaarden dit bewijs dient te voldoen. Dat het bijgevolg onredelijk is de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker af te wijzen op basis van voorwaarden die niet uit de wet geabstraheerd kunnen worden.

2) Vrijstelling van bewijs van een actieve zoektocht naar werk

In het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 werd een duidelijk standpunt ingenomen met betrekking tot de voorgelegde bewijzen van werkloosheidsuitkering als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Het arrest luidt als volgt: "B. 17.6.3. Teneinde recht te hebben op een werkloosheidsuitkering dient de betrokken werkloze, volgens de regels vervat in de artikelen 56 en volgende van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, in de regel aan te tonen dat hij « actief naar werk zoekt ». De artikelen 89 tot 98bis van hetzelfde koninklijk besluit voorzien echter in bepaalde gevallen waarin de werkloze werkloosheidsuitkeringen blijft genieten en tegelijkertijd vrijgesteld is van de verplichting beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt en van de verplichting te bewijzen dat hij actief werk zoekt. Met de bestreden bepaling is de wetgever niet afgeweken van de algemene werkloosheidsreglementering, die is vervat in het koninklijk besluit van 25 november 1991, meer bepaald in de artikelen 89 tot 98bis ervan. Zoals de Ministerraad aangeeft*, dient artikel 10, § 5, tweede lid, 3°, in die zin te worden geïnterpreteerd dat het de vreemdeling-gezinshereniger die werkloosheidsuitkeringen geniet en die vrijgesteld is van de verplichting beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt en werk te zoeken, niet de verplichting oplegt te bewijzen dat hij actief werk zoekt." "B.55.3. In zoverre wordt vereist dat, bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger, de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen op voorwaarde dat de gezinshereniger aantoonde dat hij actief werk zoekt, dient artikel 40ter, tweede lid, om de redenen uiteengezet onder B.17.6A, zo te worden begrepen dat het de Belgische gezinshereniger die een werkloosheidsuitkering geniet en vrijgesteld is van de verplichting om beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt en werk te zoeken, niet de verplichting oplegt te bewijzen dat hij actief werk zoekt." (*GwH arrest nr. 121/2013, A.9.9.2, b), derde lid: "Wat de werklozen betreft die ervan zijn vrijgesteld actief te zijn op de arbeidsmarkt, verzoekt de Ministerraad het Hof een verzoenende lezing van de wet te maken en ervan uit te gaan dat indien de gezinshereniger tot die categorie behoort, de wetgever hem niet de verplichting wilde opleggen te bewijzen dat hij actief werk zoekt. De wetgever heeft immers op dat punt het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering niet willen overtreden") Verzoeker wenst hierna te verwijzen naar het K.B. van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering zoals eerder geciteerd. Dit KB legt de regels vast m.b.t. de vrijstelling van de arbeidsmarkt. Zo kan de referentiepersoon in casu eveneens vrijgesteld worden van de verplichting om zich beschikbaar te maken op de arbeidsmarkt, vanaf de leeftijd van 50 jaar en het ontvangen van minstens 312 uitkeringen in de voorgaande 2 jaar. Dat mevrouw zich voorts in een situatie bevindt waarbij zij valt onder de vrijstelling geformuleerd in artikel 89 van het KB van 25-11-1991 wordt echter genegeerd door de dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het voorliggen van de nodige gegevens heeft de dienst Vreemdelingenzaken nagelaten de mogelijkheid van de toepassing van het desbetreffende artikel te onderzoeken. Dat zoals eerder vermeld de overheid zich dient te vergewissen van de situatie waarin verzoeker zich bevindt en zich hieromtrent afdoende dient te informeren. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan een bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verwerende partij heeft in casu haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze voorbereid, daar zij had moeten of kunnen weten dat mevrouw K onder deze vrijstellingsregel valt. Dat verwerende partij deze optie niet heeft onderzocht, doch slechts de aanvraag tot gezinshereniging heeft geweigerd op basis van het niet afdoende bewijzen van een actieve zoektocht die niet eens bewezen diende te worden, wijst op een manifeste afwezigheid van zorgvuldigheid tijdens de behandeling van het voorliggende dossier. De aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker werd dan ook ten onrechte geweigerd.

3) Besluit

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden zoals vooropgesteld door artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon, mevrouw K bezorgde de dienst Vreemdelingenzaken de nodige bewijzen ter staving van haar actieve zoektocht naar werk, doch deze

worden niet aanvaard door verwerende partij. Verwerende partij laat echter na afdoende te motiveren waarom de voorgelegde stukken niet aanvaard worden. Verwerende partij laat tevens na kenbaar te maken op welke rechtsgrond zij haar beslissing steunt. Voorts valt mevrouw K onder de vrijstelling zoals voorgeschreven door artikel 89 KB van 25-11-1991, waaruit kan worden afgeleid dat zij niet eens bewijzen dient voor te leggen van haar actieve zoektocht naar werk. Dat de aanvraag van verzoeker dan toch wordt afgewezen op basis hiervan wijst op een zeer onzorgvuldige aanpak van verwerende partij. Het is dan ook ten onrechte dat verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker geweigerd heeft. Een dergelijke beslissing wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het betoog van de verzoekende partij dat de rechtsgrond waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert niet vermeld wordt om te beslissen dat een verklaring op eer niet voldoende zou zijn als bewijs van het zoeken naar werk, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

Zoals de verzoekende partij zelf stelt, wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat de Belgische referentiepersoon die een werkloosheidsuitkering geniet, moet aantonen dat hij/zij actief naar werk zoekt. Deze vermelding volstaat als motivering in rechte.

De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatie-bevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsings-bevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

De gemachtigde van de staatssecretaris besliste niet op kennelijk onredelijke wijze dat de verklaring van een derde niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van de zoektocht naar werk. Het komt aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken te onderzoeken. Het is niet kennelijk onredelijk om verklaringen die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en die uitgaan van kennissen van de verzoekende partij niet te beschouwen als een voldoende bewijs. Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris evenmin in de weigeringsbeslissing dient te vermelden welke documenten wel voldoende zouden zijn als bewijs. Het komt aan de vreemdeling toe om zijn aanvraag te ondersteunen met alle stukken en informatie die deze nuttig acht, dewelke door de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid worden beoordeeld.

De verzoekende partij werpt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op. De referentiepersoon zou talloze brieven hebben voorgelegd die de Dienst Vreemdelingenzaken naast zich neerlegt.

Deze kritiek gaat voorbij aan de motivering dat er "verklaringen van derde i.v.m. de zoektocht naar werk van de referentiepersoon" werden voorgelegd, doch dat deze niet kunnen worden aanvaard om reden dat "Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, worden deze documenten niet aanvaard als bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar werk".

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft wel rekening gehouden met de voorgelegde stukken, met name van verklaringen van derden, doch binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid beslist dat deze verklaringen op eer geen aanvaardbare bewijzen uitmaken. Het betoog van de verzoekende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris "zich niet in een positie bevinden om te oordelen aan welke vormvoorwaarden het bewijs van een actieve zoektocht naar werk moet voldoen", en dat een voorwaarde aan de wet is toegevoegd, faalt derhalve.

In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de Belgische referentiepersoon zich "voorts in de situatie bevindt waarbij zij valt onder de vrijstelling geformuleerd in artikel 89 van het KB van 25-11-1991", en dit wordt genegeerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verzoekende partij uit deze beschouwingen pas voor het eerst in het verzoekschrift, zonder zich hierop te beroepen bij de aanvraag of nadien bij het voorleggen van de extra informatie die opgevraagd was. Integendeel heeft de verzoekende partij bij de aanvullende stukken verklaringen op eer van derden gevoegd, als bewijs van haar zoektocht naar werk; nergens heeft zij uiteengezet te voldoen aan de voorwaarden van de werkloosheidsreglementering om vrijgesteld te zijn van de voorwaarde beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt en werk te zoeken.

Vooraleer de bestreden beslissing genomen werd, heeft de verzoekende partij nergens ingeroepen dat zij vrijgesteld was van de voorwaarde actief te zijn op de arbeidsmarkt, en zij zodoende geen bewijzen diende voor te leggen dat zij actief werk zocht.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (*cf.* bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC